

Μάριος Καρακατσάνης

Η κούκλα

Η κούκλα

Η κούκλα

Η αγάπη κάθε μικρού κοριτσιού είναι αναμφίβολα η πρώτη κούκλα που θα αποκτήσει από τον αγαπημένο της πατέρα. Από την πρώτη κιόλας στιγμή που θα την πιάσει στα χεράκια της δημιουργεί παραμυθένιες ιστορίες με τη φαντασία της, σκεπτόμενη τι όνομα θα της δώσει και τις υπέροχες ώρες που θα παίζει μαζί της κάθε στιγμή της ημέρας.

Τι γίνεται όμως, όταν η κούκλα αυτή έχει δικό της όνομα αλλά και ιστορία;

Η μικρή Αγγελική ανέκαθεν υποδεχόταν τον πατέρα της γεμάτη χαρά κι ανυπομονησία. Αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι δεν είχε υπάρξει ούτε μια μέρα που να ερχόταν ο πατέρας της στο σπίτι, μετά από τη δουλειά του, με άδεια χέρια! Πάντα θα κρατούσε το αγαπημένο της γλυκό, που δεν ήταν άλλο από σοκολάτα με γέμιση πορτοκάλι και ενίοτε της έφερνε νερομπογιές για να ζωγραφίζει στο μπλοκ της...

Σήμερα όμως, ήταν ξεχωριστή μέρα! Είχε τα γενέθλιά της, θα γινόταν τεσσάρων ετών! Ακούγοντας το χαρακτηριστικό ήχο των κλειδιών του πατέρα της στην πόρτα, έτρεξε αμέσως να τον υποδεχτεί.

-«Μπαμπακούλη μου!» του φώναξε μόλις τον είδε, αγκαλιάζοντας με λαχτάρα τα πόδια του.

-«Ποιά γιορτάζει σήμερα;» τη ρώτησε εκείνος με ύφος παιχνιδιάρικο.

-«Εγώ!», του απάντησε η μικρή χαμογελώντας γλυκά με το κεφαλάκι της ψηλά στη θέα του.

Ο πατέρας της, μη θέλοντας να παίξει άλλο με την αγωνία της, εμφάνισε ένα τεράστιο γυαλιστερό πακέτο, που όλη αυτή την ώρα είχε κρυμμένο πίσω από την πλάτη του.

Γουρλώνοντας τα ματάκια της από ενθουσιασμό, η Αγγελική άρπαξε το πακέτο από τα χέρια του πατέρα της και δίχως να χάσει χρόνο, έτρεξε στο δωμάτιό της να το ανοίξει.

-«Σε ευχαριστώ πολύ, μπαμπάκα μου! Μη φάτε την τούρτα χωρίς εμένα!», του φώναξε ενώ απομακρυνόταν γεμάτη λαχτάρα.

-«Τί της πήρες;» τον ρώτησε χαμογελώντας η γυναίκα του, που τους παρακολουθούσε διακριτικά από την κουζίνα, καθώς έστρωνε το τραπέζι για να φάνε. Ήξερε πόση αδυναμία έτρεφε εκείνος στην κόρη του, πόσο πολύ τη νοιαζόταν και την πρόσεχε και πάντα ένιωθε υπερήφανη για τον άντρα, που είχε διαλέξει ως σύζυγο και κατόπιν και πατέρα των παιδιών της. Αν και του έλεγε αρκετά συχνά πως την κακομάθαινε, εκείνος της απαντούσε δίχως να το πολυσκεφτεί ότι μία την έχουν και αν δεν κακομάθαιναν την Αγγελικούλα, ποιά θα κακομαθάνανε... κι εκεί τελείωνε η συζήτηση.

-«Μια κούκλα!» της απάντησε ενώ ταυτόχρονα τακτοποιούσε το μπουφάν του στον καλόγερο. «Αλλά όχι συνηθισμένη!», έσπευσε να συμπληρώσει.

-«Δηλαδή;» τον ρώτησε γεμάτη περιέργεια η σύζυγός του.

-«Ψάχνοντας όλο το απόγευμα τα μαγαζιά, το μόνο που έβρισκα ήταν αυτές οι ηλίθιες Barbie, που έχουν γεμίσει τον κόσμο σε διάφορες εκδόσεις», ξεκίνησε να της λέει, καθώς κατευθυνόταν κι αυτός προς την κουζίνα πεινασμένος.

-«Μα αυτές θέλουν όλα τα κοριτσάκια της ηλικίας της!», τον διέκοψε εκείνη παίρνοντας ένα παιδικό ύφος γεμάτο νάζι, υπονοώντας ότι και σε εκείνη άρεσαν όταν ήταν μικρή.

-«Όχι όμως στη δική μου κόρη! Η Αγγελικούλα μου θα έχει πάντα κάτι ξεχωριστό και ιδιαίτερο!», απάντησε

έχοντας παρατεταμένο τον δείκτη του δεξιού του χεριού, θέλοντας να δώσει περισσότερη έμφαση σε αυτά που έλεγε.

-«Ναι σωστά... η Αγγελικούλα σου...», παρατήρησε η γυναίκα του δήθεν με παράπονο.

-«Εεεεε, δε θέλω τέτοια! Εσείς είστε οι γυναίκες της ζωής μου!», της απάντησε παίρνοντάς την αγκαλιά και δίνοντάς της ένα τρυφερό φιλί στο στόμα.

-«Το ξέρω, αγαπημένε μου! Και με κάνεις πολύ περήφανη γ'αυτό!», απάντησε εκείνη, χαμογελώντας του και πάλι. «Είμαι πραγματικά πολύ τυχερή που σε έχω!», κατέληξε καϊδεύοντάς του το μάγουλο.

Ανταλλάσσοντας ένα βλέμμα γεμάτο αγάπη και κατανόηση το ζευγάρι κάθισε να φάει συζητώντας τα νέα της ημέρας. Η αγαπημένη τους κόρη ερχόταν πάντα φαγωμένη από το προνήπιο όπου την έστελναν, οπότε σπάνια καθόταν μεσημέρι να φάει μαζί τους. Το βράδυ όμως έτρωγαν όλοι μαζί σαν οικογένεια, λέγοντας πάντα αστείες ιστορίες στο τραπέζι, δημιουργώντας έτσι μια όμορφη οικογενειακή ατμόσφαιρα. Ακριβώς όπως ήθελε να τη θυμάται ο πατέρας της Αγγελικής μέχρι τα βαθιά γεράματά της.

-«Λοιπόν, για πες! Τι το ιδιαίτερο έχει η κούκλα που της πήρες;» τον ρώτησε λίγο πριν βάλει την πρώτη μπουκιά στο στόμα της.

-«Όπως έψαχνα. που λες, περνάω από ένα μαγαζί το οποίο μου φάνηκε σαν παλιατζίδικο να σου πω την αλήθεια...».

-«Εσύ να ψωνίσεις στην κόρη σου από παλιατζίδικο; ΠΟΤΕ!», του αποκρίθηκε αστειευόμενη η σύζυγός του.

-«Αυτό σκέφτηκα κι εγώ! Καθώς το προσπερνούσα, παρατήρησα με την άκρη του ματιού μου μια περιεργή κούκλα. Κοιτάζοντάς την καλύτερα από τη βιτρίνα –δεν ξέρω αλλά– σαν να με μαγνήτισε! Ήταν μια πανέμορφη κούκλα με τα μαύρα μαλλιά της πλεγμένα σε κοτσίδες, ντυμένη με ένα φορεματάκι εποχής. Εξέπεμπε κάτι το μυστηριώδες, κάτι που σε έκανε να θες να την αποκτήσεις κι είχε έναν παράξενο συνδυασμό γλυκύτητας όσο και σοβαρότητας, όχι σαν αυτές τις σαχλές που κυκλοφορούν σήμερα».

-«Και τελικά;» ρώτησε η σύζυγός του με ενδιαφέρον.

-«Μπήκα στο μαγαζί, που τελικά δεν ήταν παλιατζίδικο αλλά παλαιοπωλείο! Ρωτώντας τον καταστηματάρχη για την κούκλα που είχε στην βιτρίνα, εκείνος προσφέρθηκε να τη βγάλει και να μου τη δείξει καλύτερα. Μάλιστα, μου είπε και την ιστορία της!».

-«Έχει και ιστορία;» ρώτησε εκείνη ξανά με απορία.

-«Αμέ!» της είπε, μη μπορώντας να κρύψει τον ενθουσιασμό του. «Άκου να μαθαίνεις!» κι αφού κατάπιε τη μπουκιά που είχε στο στόμα, σκουπίστηκε κι αφού ήπιε μια γουλιά νερό, ξεκίνησε να της αφηγείται την ιστορία, όπως του την είχε πει ο παλαιοπώλης.

-«Καταρχήν, κανείς δεν ξέρει πότε και από ποιον κατασκευάστηκε αυτή η κούκλα! Ο ίδιος πιστεύει ότι πρέπει να φτιάχτηκε γύρω στα 1915, αλλά αν θες τη γνώμη μου, το θεωρώ λίγο υπερβολή. Η παλαιότητα της ωστόσο, είναι γεγονός, καθώς ο τρόπος κατασκευής της είναι μέρος μιας σπάνιας τεχνικής,

που έχει καθεί εδώ και πολλά χρόνια. Να μη στα πολυλογώ, αυτή η κούκλα κράτησε συντροφιά σε εκατοντάδες κοριτσάκια από κάθε κοινωνική τάξη, ακόμα και κόρες βασιλιάδων! Υπάρχουν φωτογραφίες πολύ παλιές που την απεικονίζουν, κρατώντας την γεμάτα καμάρι!».

-«Και πώς κατέληξε στο μαγαζί η περίφημη αυτή κούκλα;» ρώτησε εκείνη διακόπτοντας τον, έχοντας όμως πάρει ένα ύφος, που υποδεικνυε ότι δεν πίστευε και πολύ όσα άκουγε.

-«Απ'ό,τι μου είπε ο καταστηματάρχης, τη βρήκε σε ένα πολύ παλιό σπίτι, όταν τον ενημέρωσαν να μαζέψει ό,τι άχρηστο είχαν βγάλει μέσα από αυτό οι νέοι του ιδιοκτήτες. Κάνοντας ο ίδιος έρευνα αργότερα γύρω από το εύρημά του, ανακάλυψε στην πορεία και το σπουδαίο παρελθόν της.

-«Και πόσα πλήρωσες γι'αυτό το σπουδαίο παρελθόν;» τον ρώτησε χαμογελώντας, δίνοντάς του να καταλάβει πως πίστευε ότι για άλλη μια φορά τον έπιασαν κορόιδο.

-«Χα, εδώ την πάτησες! Σε πληροφορώ ότι σχεδόν μου τη χάρισε! Μου την έδωσε πάρα πολύ φτηνά! Σχεδόν όσο κοστίζει μια από αυτές τις σαχλαμάρες, που κυκλοφορούν σήμερα!».

-«Και προτίμησες να δώσεις αυτά τα λεφτά για μια παλιατζούρα;» ρώτησε η σύζυγός του ξανά, μη μπορώντας να πιστέψει αυτά που άκουγε.

-«Σου είπα, η δική μου κόρη θα έχει πάντα κάτι το διαφορετικό! Είτε είναι αληθινή είτε ψεύτικη η ιστορία που μου είπε ο καταστηματάρχης, είναι τουλάχιστον καλύτερο παραμύθι από αυτό του Κεν-Κεν και της

ξανθιάς πλαστικοσαβούρας!», της αποκρίθηκε γεμάτος καμάρι για την επιλογή του.

-«Εντάξει γλυκέ μου, εξάλλου αυτό που πραγματικά έχει σημασία είναι να αρέσει στη μικρή, από'κει και πέρα ό'τι και να λέμε εμείς...», κατέληξε ξεφυσώντας η σύζυγός του, δίνοντας ένα τέλος σε αυτή τη συζήτηση, αφού έβλεπε πως δεν οδηγούσε πουθενά.

-«Πολύ σωστά! Τώρα πάω να τη φωνάξω για να κόψουμε την τούρτα, εντάξει;» της είπε εκμεταλλευόμενος το τέλος της συζήτησης. Ποτέ δεν του άρεσε να διαφωνεί με τη γυναίκα του, ίσως γιατί ένιωθε βαθιά μέσα του, ότι στα περισσότερα εκείνη είχε δίκιο.

Έτσι και τώρα, για άλλη μια φορά η αγαπημένη του σύζυγος, του είχε ανάψει φωτιές με αυτά που του έλεγε και ήθελε να πάει να δει αν όντως ευχαριστήθηκε η κόρη του με την κούκλα. Ήταν διατεθειμένος αν διαπίστωνε πως δεν της άρεσε, να την πέταγε στα σκουπίδια και να της έπαιρνε ό,τι εκείνη του ζητούσε, ακόμα και αυτή την πλαστικοσαβούρα, όπως την είχε χαρακτηρίσει.

-«Τι κάνει το κοριτσάκι μου;» τη ρώτησε με χαμηλή φωνή, προσπαθώντας να κρύψει το άγχος που ένιωθε.

-«Είμαι πολύ χαρούμενη, μπαμπάκα! Το δώρο σου είναι πανέμορφο!» του είπε εκείνη, καθώς χτένιζε απαλά τα μακριά βαμβακερά μαλλιά της κούκλας.

-«Αλήθεια, σου αρέσει;» τη ρώτησε γεμάτος λαχτάρα.

-«Ναι μπαμπά! Γιατί είναι μεγάλη και μπορώ να την έχω σαν μωράκι στην αγκαλίτσα μου!», του απάντησε

γεμάτη νάζι, δείχνοντάς του ταυτόχρονα με τα χέρια της τι εννοούσε.

-«Αν δε σου άρεσε θα μου το έλεγες;», τη ρώτησε ξανά, θέλοντας να σιγουρευτεί πριν κατέβει κάτω γεμάτος χαρά και κοκορευτεί στη γυναίκα του για την υπέροχη επιλογή του.

-«Ναι βέβαια...», του απάντησε εκείνη χαμογελώντας κι αμέσως γύρισε το βλέμμα της ξανά προς την κούκλα συνεχίζοντας να τη χτενίζει.

-«Μπράβο κοριτσάκι μου! Τώρα όμως έλα να φάμε και την τούρτα μας! Έχεις πολλά κεράκια να σβήσεις φέτος!», της αποκρίθηκε φουσκώνοντας τον τόνο της φωνής του, μεταφέροντας με αυτό τον τρόπο τον ενθουσιασμό, που και ο ίδιος ένιωθε.

-«Γιούπiiiiiiii!» φώναξε η Αγγελικούλα κι αμέσως άφησε προσεκτικά την κούκλα πάνω στο κρεβάτι της, κι έτρεξε στο κατόπι του πατέρα της.

Πιάνοντάς τον από το χέρι, πήγαν στην κουζίνα όπου αντίκρισαν τη μαμά να κρατάει μια τεράστια τούρτα σοκολάτα με γέμιση πορτοκάλι και πληθώρα από κόκκους καρύδας που σχημάτιζαν το όνομα της κόρης τους. Η μαμά την άφησε στο τραπέζι κι η Αγγελικούλα έτρεξε αμέσως προς το μέρος της, περιμένοντας με λαχτάρα τον πατέρα της, να ανάψει τα πολύχρωμα κεράκια.

-«Έτοιμη;» τη ρώτησε εκείνος κοιτάζοντάς την με παιχνιδιάρικο ύφος.

-«Ναιiiiiii!» φώναξε εκείνη.

Με ένα μικρό αναπήρα από την τσέπη του ο πατέρας της άρχισε να ανάβει προσεκτικά ένα-ένα τα κεριά της

τούρτας, έχοντας ένα περίεργο χαμόγελο στα χείλη. Άρχισαν το γνωστό πια –για την Αγγελική– τραγουδάκι των γενεθλίων και το κορίτσι περίμενε πως και πως να τελειώσουν, για να σβήσει με δύναμη τα κεράκια της. Έχοντας φουσκωμένα τα μαγουλάκια της, περίμενε με την ανάσα εγκλωβισμένη στο στόμα λίγο πριν φτάσει το τραγούδι στο τέλος του.

-«Να μία σοφόοοοοοοος!!!» άκουσε να λένε επιτέλους οι γονείς της και λίγα δευτερόλεπτα πριν τελειώσουν την φράση τους, φύσηξε με όλη της τη δύναμη πάνω στην τούρτα.

Έκπληκτη είδε τα κεράκια της να ανάβουν ξανά! Απορημένη είδε τον πατέρα της που προσπαθούσε να συγκρατήσει τα γέλια του κι αμέσως γύρισε ξανά προς την τούρτα, φυσώντας με πιο πολλή δύναμη. Μα και πάλι τα κεράκια έσβησαν για πολύ λίγο και άναψαν ξανά. Η μικρή Αγγελική άκουσε τον πατέρα της να γελάει πάνω από το κεφαλάκι της, μη μπορώντας να κρατηθεί άλλο ενώ η ίδια κοιτούσε μια τη μητέρα της και μια τον πατέρα της, χωρίς να καταλαβαίνει τι γίνεται.

-«Λοιπόν, θα τα σβήσεις;» άκουσε τον πατέρα της με ένα χαμόγελο στα χείλη.

-«Μα... δε σβήνουν!» του απάντησε, κοιτώντας με απορία τα κεράκια της.

-«Σήμερα καλή μου, θα μάθεις το πρώτο σου μάθημα γύρω από τη ζωή...», της είπε ο πατέρας της σκύβοντας ελαφρά προς το μέρος της. «Βλέπεις αυτά τα κεράκια;» τη ρώτησε, για να δει το κεφαλάκι της αγαπημένης του κόρης να γνέφει θετικά ελαφρώς απογοητευμένο. «Όσο κι αν νομίζεις ότι είναι ακατόρθωτο να τα σβήσεις, δεν

πρέπει να τα παρατάς! Γιατί, αγάπη μου, τα καλύτερα πράγματα στη ζωή, αποκτώνται μονάχα με αρκετή προσωπική προσπάθεια και κόπο... Γι'αυτό λοιπόν, Αγγελική μου, προσπάθησε ξανά και μη σταματήσεις μέχρι να τα καταφέρεις!», κατέληξε εκείνος, φιλώντας τη τρυφερά στο μάγουλο.

Η Αγγελική κοίταξε τους γονείς της στα μάτια και όταν η μαμά της της έγνεψε θετικά, πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε ξανά. Όπως και τις προηγούμενες φορές τα κεράκια της έσβηναν για λίγο κι αμέσως άναβαν ξανά. Κοιτώντας τα σκεπτική για λίγα λεπτά, ξαφνικά έσκυψε μονάχα πάνω από ένα κεράκι και φύσηξε με όλη της τη δύναμη για άλλη μια φορά. Τότε είδε μπροστά στα έκπληκτα παιδικά ματάκια της, το κερι να σβήνει και να μην ανάβει ξανά. Χαμογελώντας χαρούμενη άρχισε να σβήνει με τον ίδιο τρόπο και τα άλλα τρία κεράκια. Αφήνοντας μονάχα έναν μικρό λευκό καπνό πίσω τους, το κορίτσι άκουσε γεμάτο ευτυχία τους γονείς της να την επιβραβεύουν και να της φωνάζουν "Χρόνια πολλά".

-«Τα κατάφερα, μπαμπά!!!», του είπε αμέσως μετά παίρνοντάς τον μια τεράστια αγκαλιά.

Ύστερα, αφού αγκάλιασε και τη μητέρα της, διάλεξε το μεγαλύτερο κομμάτι τούρτας κι έκατσε να το φάει παρέα με τους γονείς της.

-«Λοιπόν, πώς σου φάνηκε το δώρο σου;» τη ρώτησε η μητέρα της καθώς της σκούπιζε το στοματάκι που είχε λερωθεί από την υγρή σάλτσα πορτοκαλιού.

-«Τέλειο, μαμά!», της απάντησε εκείνη γλείφοντας το πιάτο που κρατούσε, μην αφήνοντας ίχνος γλυκού πάνω του.

Η μαμά κοίταξε τον άντρα της για λίγα λεπτά κι άρχισε να γελάει βλέποντάς τον να έχει πάρει ένα πολύ αστείο ύφος, που έπαιρνε κάθε φορά όταν ήθελε να κοκορευτεί για κάτι.

-«Και τί όνομα θα της δώσεις;», τη ρώτησε ξανά γελώντας ακόμα από τη γκριμάτσα του άντρα της.

-«Μμμμμ... δεν ξέρω ακόμα! Θα το σκεφτώ! Μπορώ να πάω τώρα στο δωμάτιό μου να παίξω μαζί της;» τους ρώτησε καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα της.

-«Ναι αγάπη μου, να πας αλλά πρώτα να πλύνουμε τα χεράκια μας, ναι;», της είπε η μαμά της, σκουπίζοντάς τη για τελευταία φορά.

-«Ναι μαμά!» της απάντησε η μικρή κι αμέσως την είδε να κατευθύνεται προς το μπάνιο, απ'όπου βγήκε τρέχοντας, μετά από λίγα λεπτά, με ανυπομονησία προς το δωμάτιό της.

-«Τελικά είχες δίκιο, οφείλω να το παραδεχτώ», του είπε χαμογελώντας ενθουσιωμένη για άλλη μια φορά την έκφραση που εκείνος είχε πάρει. «Όσο για αυτό που έκανες με τα χεράκια, απλά με έκανες κομμάτια εκείνη τη στιγμή...», συνέχισε να του λέει, πιάνοντάς του το χέρι γεμάτη αγάπη.

-«Αυτό είναι το δικό σου μάθημα: το να μη με αμφισβητείς ποτέ!», της απάντησε γελώντας εκείνος, θέλοντας να την πειράξει.

-«Μαμά! Μπαμπά!»!! άκουσαν ξαφνικά τη φωνή της κόρης τους να τους φωνάζει ελαφρώς τρομαγμένη.

Σαν ελατήρια πετάχτηκαν αμέσως και οι δυο από το τραπέζι, τρέχοντας προς το δωμάτιο της κόρης τους.

-«Τι συνέβη Αγγελικούλα μου;» την ρώτησε πρώτος ο πατέρας της εισβάλλοντας στο δωμάτιο με φόρα.

-«Κοίτα μπαμπά...», του απάντησε η κόρη του έχοντας το δάκτυλό της παρατεταμένο προς την κούκλα.

-«Τι να δω;» ρώτησε ξανά κοιτώντας εκεί που του έδειχνε, αλλά και γενικότερα γύρω του, θέλοντας να εντοπίσει κάτι περίεργο, μα δε διέκρινε τίποτα.

-«Να μπαμπά, δε βλέπεις;» συνέχισε να του λέει, δείχνοντας συνέχεια την κούκλα.

-«Μα τι να δω; Την κούκλα που σου πήρα, μου δείχνεις πάνω στο γραφείο σου!» της απάντησε εκείνος, που την κοίταζε με ένα ύφος γεμάτο απορία.

-«Μα εγώ την είχα αφήσει πάνω στο κρεβάτι μου!» του απάντησε εκείνη κοιτάζοντας τον κι εκείνη με απορία.

-«Αυτό ήταν; Αγάπη μου, δε θα θυμάσαι καλά! Έφυγες πολύ βιαστικά και ίσως να μη θυμάσαι πού την είχες αφήσει!», της απάντησε εκείνος θέλοντας να την καθησυχάσει.

-«Όχι μπαμπά, σου λέω... Την είχα αφήσει στο κρεβάτι μου!», του αποκρίθηκε εκείνη για άλλη μια φορά επιμένοντας στον ισχυρισμό της.

-«Τότε πώς βρέθηκε στο γραφείο σου;» τη ρώτησε εκείνος ξανά.

-«Δεν ξέρω...», απάντησε η Αγγελικούλα σηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους της.

-«Και ποτέ δε θα μάθουμε!», κατέληξε να της λέει ο μπαμπάς της χαμογελώντας, πιστεύοντας ότι η κόρη του από τη λαχτάρα της να φάει τούρτα, την πέταξε όπου βρήκε και μετά δεν το θυμόταν.

-«Καλά... Μπορεί και να την άφησα στο γραφείο τελικά...», του αποκρίθηκε η κόρη του μπερδεμένη, πηγαίνοντας προς το μέρος της κούκλας για να τη χτενίσει ξανά.

-«Ουφ... τρόμαξα έτσι όπως μας φώναξε...», του είπε η γυναίκα του εμφανώς ανακουφισμένη, που τελικά δεν είχε συμβεί τίποτα το ανησυχητικό.

-«Έτσι είναι τα παιδιά, η φαντασία τους καλπάζει!» της απάντησε, μα ήταν γεγονός πως κι εκείνος είχε τρομάξει προς στιγμή.

Μετά από μερικά λεπτά απόλυτης σιωπής, η μητέρα της Αγγελικής ρώτησε ξανά τον άντρα της.

-«Θεωρείς ότι κάναμε καλά που φέτος δε φωνάξαμε κόσμο να της ευχηθεί;».

-«Δε σου κρύβω ότι κι εγώ το σκεφτόμουν αυτό, αλλά όπως συμφωνήσαμε κάτι τέτοιο θα απαιτούσε κάποια έξοδα. Φέτος έχουμε το προνήπιο, που τις άλλες χρονιές δεν είχαμε...», της απάντησε αναστενάζοντας, δείχνοντάς της ότι κι εκείνον τον ενοχλούσε που τα γενέθλια της κόρης του εξελίχτηκαν τόσο απλά.

-«Το γεγονός ότι δε ρώτησε τίποτα, δεν ξέρω αν πρέπει να με κάνει να χαρώ ή να κλάψω...», συνέχισε εκείνη να του λέει φτάνοντας στην κρεβατοκάμαρά τους για να ξαπλώσουν.

-«Έλα τώρα, τεσσάρων είναι! Θα'χουμε την ευκαιρία να κάνουμε αρκετά πάρτυ μέχρι να ενηλικιωθεί!».

-«Μετά θα τα κάνει μόνη της... Δεν θα μας ρωτάει...», κατέληξε χαμογελώντας ο σύζυγός της, θέλοντας να την αποτραβήξει για λίγο από τις σκέψεις που έκανε.

Φτάνοντας η ώρα του βραδινού η οικογένεια αναζωογονημένη από το μεσημεριανό της ύπνο, μαζεύτηκε στο σαλόνι για να παίξουν τα αγαπημένα τους επιτραπέζια καθώς έτρωγαν.

-«Δε σας είπα, η κούκλα μου έχει όνομα!» τους είπε η μικρή Αγγελική κρατώντας τα πιόνια του επιτραπέζιου στα χέρια της.

-«Μπράβο Αγγελική μου! Και πως τη βάπτισες;» τη ρώτησε ο πατέρας της.

-«Νέλλη! Και δεν της το έδωσα εγώ, το είχε από μόνη της!», τους απάντησε εκείνη δείχνοντας στο μπαμπά της το ζάρι που έφερε για να της πει πόσες φορές έπρεπε να μετακινήσει το πιόνι της πάνω στο ταμπλό.

-«Κι εσύ αγάπη μου, πού το ξέρεις;» τη ρώτησε η μητέρα της βλέποντας τον άντρα της να μετράει τα κουτάκια του ταμπλό.

-«Μου το είπε η ίδια!», της απάντησε η μικρή με μια αφοπλιστική φυσικότητα, κάνοντας τον πατέρα της να σταματήσει να μετρά και τη μητέρα της να την κοιτάζει με απορία.

-«Τι; Εσάς οι κούκλες δεν σας έλεγαν τα ονόματά τους;» τους ρώτησε με την ίδια φυσικότητα, σα να μην συνέβαινε τίποτα.

-«Ο μπαμπάς είναι αγοράκι και τα αγοράκια δεν παίζουν με κούκλες!», ξεκίνησε να της εξηγεί η μαμά της. «Εγώ όμως που έπαιζα με κούκλες στην ηλικία σου και λίγο πιο μεγάλη, δεν είχα καμία που να μου μιλούσε!», κατέληξε να της λέει αναρωτώμενη αν το παιδί της αντιμετώπιζε το φαινόμενο του φανταστικού φίλου. Και απ'ό,τι καταλάβαινε από το βλέμμα του

άντρα της, προφανώς κι εκείνος αναρωτιόταν για κάτι τέτοιο.

-«Και αν θέλετε να ξέρετε, τελικά είχα δίκιο! Στο κρεβάτι την είχα αφήσει! Απλά βαρέθηκε να κάθεται εκεί και πήγε στο γραφείο για να δει τις ζωγραφιές μου!», συνέχισε να τους λέει με την ίδια απaráμιλλη φυσικότητα στον τόνο της φωνής της, κάτι που έκανε τους γονείς της να πιστεύουν ότι πράγματι επρόκειτο για αποκύημα της δικής της φαντασίας.

Το μόνο που έμενε να κάνουν, ήταν να ρωτήσουν κάποιον ειδικό για το πώς να αντιμετωπίσουν τέτοιες καταστάσεις, αν και γνώριζαν ότι δεν ήταν κακό, καθώς τα περισσότερα παιδιά της ηλικίας της, αντιδρούσαν όπως η κόρη τους. Έτσι, άφησαν να περάσει το γεγονός αυτό, αποδεχόμενοι τη νέα "φίλη" της κόρης τους, σαν κάτι το φυσιολογικό.

Οι σκέψεις τους επιβεβαιώθηκαν, ακούγοντας τους γιατρούς να λένε πως πράγματι, το φαινόμενο του φανταστικού φίλου συναντάται σε πολλά παιδιά αυτής της ηλικίας. Δε χρειαζόταν να ασχοληθούν, καθώς το νήπιο θα απέβαλλε τον φανταστικό φίλο του, από μόνο του, με την κοινωνικοποίησή του. Μπορούσαν να διαφωνούν μαζί της, αλλά να μην την αμφισβητούν και να κρατούν ουδέτερη στάση, που θα τη βοηθούσε να αποβάλει τη συνήθεια πιο γρήγορα. Θα έπρεπε να μην της δημιουργούν ψυχικές ανασφάλειες, κάνοντάς τη να ντρέπεται για την ύπαρξη του φανταστικού της

φίλου ή να φοβάται... Με αυτές τις συμβουλές κατά νου, οι γονείς της Αγγελικής αντιμετώπιζαν τα λόγια της κόρης τους για τη Νέλλη με όμορφο και ουδέτερο τρόπο.

Εννέα μήνες πέρασαν κι οι γονείς της αναρωτιόνταν για πόσο ακόμα θα έπρεπε να αποδέχονται τη "φίλη" της κόρης τους, μα οι γιατροί τους καθησυχάζαν κάθε φορά που επέστρεφαν σε αυτούς ανήσυχoi, υποστηρίζοντας ότι κάτι τέτοιο μπορεί να τραβήξει και χρόνια. Δεν υπήρχε κανένας λόγος ανησυχίας.

-«Πάω να ξαπλώσω τώρα! Καληνύχτα μπαμπά! Καληνύχτα μαμά!» τους αποκρίθηκε η Αγγελική, δίνοντάς τους ένα τεράστιο φιλί στο μάγουλο, αμέσως μόλις έφαγαν όλοι μαζί το βραδινό τους.

-«Να κοιμηθείς αμέσως! Αύριο δε θα ξυπνάς πάλι!» της είπε με αυστηρό ύφος η μητέρα της, θέλοντας να της θυμίσει τη σημερινή της αργοπορία, όπου μετά βίας πρόλαβε το μικρό πούλμαν του νηπιαγωγείου.

-«Ναι μαμάααα!» της απάντησε η μικρή κι αμέσως έτρεξε στο δωμάτιό της.

Μπήκε μέσα κλείνοντας καλά την πόρτα πίσω της και δίχως να χάσει χρόνο, ξάπλωσε στο κρεβάτι της. Τότε άκουσε το γνωστό –σε αυτή– πια θόρυβο, που έμοιαζε με σύρσιμο σκούπας την ώρα που μαζεύει ξερά φύλλα και η Αγγελική γύρισε αναστενάζοντας από την άλλη μεριά του κρεβατιού.

-«Όχι σήμερα, σε παρακαλώ, νυστάζω πολύ!», ακούστηκε με παράπονο η παιδική φωνούλα της, μέσα στο μισοσκόταδο του δωματίου.

-«Σήμερα όμως, σου έχω την καλύτερη ιστορία μου...» της αποκρίθηκε ενθουσιασμένα μια βραχνή γυναικεία φωνή. Ήταν η Νέλλη, που πλησίαζε πολύ αργά το κρεβάτι του κοριτσιού, σέρνοντας τα μικρά πορσελάνινα πόδια της.

-«Είναι μεγάλη;» τη ρώτησε η Αγγελική δείχνοντας το ενδιαφέρον της.

-«Όχι καθόλου! Θες να στην πω;» τη ρώτησε χαμηλόφωνα αυτή την φορά η Νέλλη.

-«Εντάξει! Αλλά μετά θα με αφήσεις να κοιμηθώ, σύμφωνοι;»

-«Σύμφωνοι...» της απάντησε η κούκλα και σκαρφάλωσε στο κρεβάτι με τα μάτια της να λαμπυρίζουν στο σκοτάδι.

Κάθε βράδυ η Νέλλη διηγούταν στην Αγγελική κι από μια αληθινή ιστορία, από τα εκατοντάδες παιδιά που την είχαν στην κατοχή τους. Η παράξενη κούκλα μάγευε το αθώο μυαλό του κοριτσιού με την εκπληκτική ικανότητα της αφήγησης που διέθετε για πρόσωπα και καταστάσεις, δημιουργώντας εικόνες γεμάτες χρώματα και ζωντάνια, σαν παραμυθένιες! Έτσι, το κορίτσι κυριολεκτικά ζούσε τις εν λόγω ιστορίες...

Η κούκλα πάντα φρόντιζε να της υπενθυμίζει ότι δεν έπρεπε να πει ποτέ σε κανέναν τις ιστορίες, που τις διηγιόταν, γιατί σε διαφορετική περίπτωση θα την έχανε για πάντα! Και η Αγγελική την αγαπούσε τόσο πολύ την Νέλλη! Θεωρούσε ότι ήταν ένα πλάσμα μαγικό, που μόνο εκείνη μπορούσε να είχε. Άλλωστε, θα ήταν ανούσιο να μετέφερε σε άλλους όσα της

διηγούνταν η φίλη της, αφού κανείς δε θα την πίστευε. Εξάλλου, παρατηρούσε και το βλέμμα των γονιών της κάθε φορά που τους μιλούσε για εκείνη. Αν τους έλεγε κι άλλα, σίγουρα θα την έπαιρναν μακριά της! Για αυτούς τους λόγους λοιπόν, η Νέλλη δε χρειάστηκε και πολύ να πείσει τη μικρή για την απαραίτητη μυστικότητα της φιλίας τους...

Έτσι κι αυτό το βράδυ, είχε φτάσει η ώρα να της πει άλλη μια ιστορία βασιζόμενη στη ζωή μιας προκατόχου της. Μόνο που αυτή τη φορά δεν θα ήταν χαρούμενη και ξένοιαστη όπως οι άλλες αφηγήσεις της. Αυτή τη φορά θα της έλεγε μία με άσχημο τέλος...

-«Σήμερα θα σου μιλήσω για τη ζωή της Έρικα, ενός πολύ πλούσιου κοριτσιού, που ο πατέρας της την είχε μόνιμα κλειδωμένη στο δωμάτιό της, με μόνη της συντροφιά εμένα», ξεκίνησε να της λέει η κούκλα. «Η μητέρα της είχε πεθάνει πολλά χρόνια πριν και ο πλούσιος μπαμπάς της θέλοντας να κρατήσει το μυστικό του ασφαλές, δεν την άφηνε ποτέ να βγει από το δωμάτιό της», συνέχισε η κούκλα να της λέει με έμφαση, δείχνοντας με τα χεράκια της το δωμάτιο της Αγγελικής.

-«Τι μυστικό είχε;» τη ρώτησε η Αγγελική γεμάτη περιέργεια.

-«Μη βιάζεσαι, θα μάθεις! Εκτός κι αν θες να στην πω αύριο και να κοιμηθείς τώρα», της απάντησε η κούκλα σουφρώνοντας τα ζωγραφισμένα φρύδια της, παίζοντας ουσιαστικά με το μυαλουδάκι της μικρής. Ήξερε καλά ότι φυτεύοντας τον σπόρο της περιέργειας στην

Αγγελική, δεν υπήρχε περίπτωση να δεχόταν να κοιμηθεί, χωρίς ν'ακούσει την ιστορία...

-«Όχι, όχι, θα περιμένω», της απάντησε η Αγγελική κάνοντας τη Νέλλη να χαμογελάσει σαδιστικά. Ήταν ένα χαμόγελο υποχθόνιο, που όμως μόνο ένας ενήλικας μπορούσε να αντιληφθεί...

-«*Ευτάξει λοιπόν, συνεχίζω*», της απάντησε η κούκλα με ευχαρίστηση. Μια ευχαρίστηση που έκανε τα μάτια της να αστράψουν πιο πολύ, σαν παγιδευμένες πυγολαμπίδες μέσα σε πορσελάνινη παγίδα.

-«*Η Έρικα λοιπόν, ήταν ένα κορίτσι δεκατεσσάρων ετών, αρκετά μεγάλο για να παίζει με κούκλες, αλλά –πίστεψέ με, εκείνη την εποχή– το να είχες κούκλα και μάλιστα από πορσελάνη, μαρτυρούσε πόσο σημαντικός ήσουν! Όχι ότι η Έρικα νοιαζόταν για τέτοια θέματα, αλλά όταν η μοναδική σου φίλη είναι μια κούκλα, την κρατάς όσο πιο πολύ μπορείς, διαφορετικά το μυαλό σου μπορεί να χαθεί στα σκοτεινά μονοπάτια της τρέλας και του παραλογισμού*»...

-«Τι σημαίνουν αυτά τα τελευταία;» ρώτησε η Αγγελική διακόποντάς την, με μια έκφραση απορίας ζωγραφισμένη στο πρόσωπο.

-«*Θυμάσαι την ιστορία της Πηνελόπης που σου είχα αφηγηθεί πριν τέσσερις ημέρες;*» τη ρώτησε η Νέλλη κουνώντας τα χέρια της στον αέρα.

-«Ναι, τη θυμάμαι!» απάντησε γεμάτη ενθουσιασμό η Αγγελική.

-«*Ε, λοιπόν, τρελό ονομάζουμε κάποιον όταν κάνει πράξεις σαν του θείου της Πηνελόπης. Οι πράξεις του αυτές ονομάζονται παραλογισμοί, επειδή δεν έχουν*

καμία σχέση με αυτά που όλοι οι άνθρωποι διδάσκονται από μικροί. Όπως, για παράδειγμα, αυτά που διδάσκουν εσένα οι δικοί σου γονείς, αυτά που μαθαίνεις εκεί που πας το πρωί και αυτά που θα μάθεις, όσο μεγαλώνεις!» της απάντησε η Νέλλη εξηγώντας της όσο πιο απλά μπορούσε τις άγνωστες –για την Αγγελική– έννοιες της “τρέλας” και του “παραλογισμού”.

-«Δηλαδή αν δεν κάνω αυτά που μαθαίνω, θα είμαι κι εγώ τρελή;» ρώτησε ξανά η Αγγελική θέλοντας να κατανοήσει πλήρως αυτά που της έλεγε η φίλη της.

-«Ακριβώς!» της απάντησε η Νέλλη με έναν ψεύτικο ενθουσιασμό.

-«Κατάλαβα», της αποκρίθηκε η μικρή κουνώντας το κεφαλάκι της με νόημα.

Η Νέλλη δεν ενδιαφερόταν αν η Αγγελικούλα είχε καταλάβει, καθώς στις σκέψεις της υπήρχε ένα σχέδιο, που πολύ σύντομα θα έμπαινε σε εφαρμογή. Και όταν αυτό πραγματοποιούταν, θα ήταν πλέον ασήμαντο για το μικρό κορίτσι τι είχε καταλάβει από όσα της έλεγε και τι όχι.

-«Ωραία λοιπόν, συνεχίζω! Για να μην τρελαθεί λοιπόν η Έρικα, όλη μέρα μού μιλούσε για τα όνειρά της, τις επιθυμίες της αλλά και τις πιο απόκρυφες σκέψεις της κι εγώ πάντα την άκουγα αμίλητη, μέχρι που αποφάσισα να τη βοηθήσω», είπε η κούκλα με τα μάτια της να σβήνουν απαλά στην τελευταία της λέξη. «Ο πατέρας της την επισκεπτόταν στο δωμάτιό της κάθε βράδυ κι αφού έκλεινε τα φώτα, έφευγε, αφήνοντάς τη να κλαίει».

-«Γιατί έκλαιγε;» τη διέκοψε η Αγγελική, μα δεν πήρε απάντηση.

-«Τότε, αποφάσισα να της δείξω το μονοπάτι, που έπρεπε να ακολουθήσει. Και το έκανε!», φώναξε ενθουσιασμένα η κούκλα με μάτια να λάμπουν μέσα στο σκοτάδι. «Το μυαλό της Έρικα είχε πλέον δηλητηριαστεί, έχοντας βιώσει την συναισθηματική κακοποίηση για χρόνια. Αποφάσισε να στήσει μια θανάσιμη παγίδα στον πατέρα της! Εκείνο το βράδυ, όταν ο μπαμπάς της άνοιξε την πόρτα για να μπει στο δωμάτιο, η Έρικα τέντωσε με γρηγοράδα ένα σκοινί, που είχε δέσει γύρω από τα έπιπλα. Εκείνος μπερδεύτηκε σε αυτό κι έπεσε στο πάτωμα, χτυπώντας το πρόσωπό του αρκετά δυνατά. Η κοπέλα εκμεταλλευόμενη τη ζαλάδα του πατέρα της από το πέσιμο, δεν έχασε χρόνο και κάρφωσε στην πλάτη του του καρτοκόπτη, που είχε στο γραφείο της. Ο πατέρας της λίγη ώρα μετά, άφησε στα χέρια της την τελευταία του πνοή. Έπειτα η Έρικα, με τα χέρια της γεμάτα αίματα, έβαλε φωτιά σε όλο το σπίτι!», είπε η κούκλα με τα μάτια της να παίρνουν ένα φανταχτερό χρώμα, σαν αυτό της φωτιάς, κάνοντας την Αγγελική να σφίξει δυνατά τα σκεπάσματά της με αγωνία. «Ποτέ δε βρήκαν κάποιο ίχνος δικό της ή του πατέρα της, παρά μόνο στάχτες κι αποκαΐδια», κατέληξε η Νέλλη, παίρνοντας ένα σχεδόν σαδιστικό ύφος.

Δίχως να ξέρει τι να πει, η Αγγελική ένιωσε τα μάτια της να δακρύζουν, ενώ συγχρόνως ένα αδιόρατο πλάκωμα ένιωθε να της πιέζει την ψυχή, κάνοντάς τη να θέλει να φωνάξει. Δεν το έκανε όμως, επειδή φοβόταν μην την ακούσουν οι γονείς της...

-«Εσύ γιατί δεν κήκες»; ρώτησε η Αγγελική με ελαφρά αναφιλητά.

-«*Επειδή εγώ είμαι ένα μαγικό πλάσμα, το ξέχασες*»; της απάντησε η Νέλλη, σκύβοντας προς το μέρος της.

Για λίγα λεπτά επικράτησε σιωπή. Η Αγγελική σκεφτόταν όλα όσα είχε ακούσει, ενώ η Νέλλη ανυπομονούσε να εφαρμοστεί το σχέδιό της. Η πείρα που είχε αποκτήσει όλα αυτά τα χρόνια, την είχε διδάξει πολύ καλά στο πώς έπρεπε να καθοδηγήσει τα μικρά κορίτσια, *τί* σκέψεις να τους “φυτεύει” στα μικρά τους μυαλουδάκια, *τί* συναισθήματα να αποκτούν και πώς να αντιδρούν. Γνώριζε την παραμικρή λεπτομέρεια στον ψυχικό κόσμο των “μικρών ανθρώπων”, όπως τους ονόμαζε κοροϊδευτικά! Ήταν μια σατανική ύπαρξη, που ήξερε καλά πώς να ξεκινά και να τελειώνει κάτι, αφού μια αιώνια ψυχή έχει άπλετο χρόνο να πειραματιστεί με πλάσματα, των οποίων η μόνη τους αρετή, ήταν η αθωότητα. Μέσα από αυτήν, κατάφερνε να σπέρνει την καταστροφή και τον όλεθρο, αφήνοντας πίσω της, μονάχα στάχτες και αποκαΐδια...

Η Νέλλη είχε ακολουθήσει το αλάνθαστο σχέδιό της όπως ακριβώς το εφάρμοζε εδώ κι αιώνες! Ξεκινούσε με την αφήγηση ευχάριστων αναμνήσεων, που είχε αποκτήσει από τις προ-κατόχους της, όπως αυτές της οικογενειακής θαλπωρής, τις όμορφες εμπειρίες των μαθητικών χρόνων, αλλά και τις ευχάριστες στιγμές με παιδικούς φίλους. Επρόκειτο όμως για αναμνήσεις

κλεμμένες από τις εκατοντάδες ψυχές μικρών κοριτσιών, που την είχαν για συντροφιά τους! Αυτό που δεν ήξερε η Αγγελική, ήταν ότι η σάπια ύπαρξη της Νέλλης ζούσε με τη *θέλησή της*, φυλακισμένη στο πορσελάνινο κορμί της κούκλας! Μόνο με αυτόν τον τρόπο κατάφερνε να επιβιώνει για αιώνες, δίχως να στέκεται κανείς εμπόδιο. Εάν κάποιος τύχαινε να την υποπτευθεί, φρόντιζε να τον βγάξει από τη μέση μια ώρα αρχύτερα! Ήταν θέμα απλής επιβίωσης μιας απόλυτα σατανικής ύπαρξης... Έτσι, διατηρώντας μια φαινομενικά αθώα παρουσία, ζούσε αιώνια, πετυχαίνοντας το σκοπό της, αφού όσο κι αν άλλαζαν οι εποχές, αυτό που ποτέ δεν άλλαζε, ήταν η αγάπη ενός μικρού κοριτσιού για την κούκλα του...

Μετά την αφήγηση των ευχάριστων κλεμμένων αναμνήσεων, η οποία έδενε την τωρινή κάτοχό της συναισθηματικά μαζί της, η Νέλλη ξεκινούσε τις μακάβριες αφηγήσεις, όπου ο εύπλαστος χαρακτήρας του παιδιού άλλαζε σταδιακά προς το χειρότερο. Αποκτώντας το πρώτο αγκάθι στο λουλούδι της ψυχής του, αναπόφευκτα θα έφερνε και αλλαγή στη συμπεριφορά του. Μια συμπεριφορά που με μαθηματική ακρίβεια οδηγούσε σίγουρα και στην παρατήρησή της από τους γονείς, οι οποίοι με τη σειρά τους, θα προσπαθούσαν να χωρίσουν την κόρη τους από την αγαπημένη της κούκλα. Κι όταν θα γινόταν αυτό, η Νέλλη εκμεταλλευόμενη την ψυχική αναστάτωση που θα επικρατούσε σε όλη την οικογένεια, θα καθάριζε το τοπίο με το μόνο τρόπο

που ήξερε, αλλά και επιθυμούσε: έχοντας αποκτήσει πια τις νέες αναμνήσεις, θα περίμενε καρτερικά μέσα στις στάχτες, που άφηνε πάντα πίσω της, να την ανακαλύψει η καινούργια κάτοχός της... Κι αυτή επρόκειτο για μια πρακτική, που ποτέ δεν είχε αποτύχει...

-«Γιατί δεν τρώς, κοριτσάκι μου;» ρώτησε ο πατέρας της Αγγελικής, παρατηρώντας την αρκετή ώρα να πηγαίνει το φαγητό της από την μία άκρη του πιάτου στην άλλη.

-«Δεν πεινάω μπαμπά...», του απάντησε εκείνη έχοντας στο προσωπάκι της ένα θλιμμένο ύφος.

-«Μα είναι το αγαπημένο σου!», έσπευσε να συμπληρώσει η μητέρα της, χωρίς να πάρει απάντηση...

Οι γονείς της, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον, ανασήκωσαν τους ώμους τους, με τρόπο που σήμαινε ότι κανείς δεν ήξερε τι συνέβαινε.

-«Σε απασχολεί κάτι;» τη ρώτησε ξανά ο πατέρας της, παίρνοντας το πιο γλυκό του ύφος, ενώ η μητέρα της γύρισε αμέσως το κεφάλι προς το μέρος της, για να δει τι και αν θα απαντούσε.

-«Να σας ρωτήσω κάτι;» αποκρίθηκε η Αγγελική δίχως όμως να τους κοιτάζει, κρατώντας ακόμα το πιρούνι στα χέρια για να παραμερίζει το φαγητό της.

-«Βεβαίως, κοριτσάκι μου, ό,τι θες!» απάντησαν σχεδόν ταυτόχρονα οι γονείς της με ειλικρινές ενδιαφέρον, ενώ ταυτόχρονα άφηναν κάτω τα δικά τους πιρούνια, για να της δείξουν πως είχε την αμέριστη προσοχή τους.

Επικράτησαν λίγα λεπτά αμήχανης σιωπής, και μπαμπάς και μαμά περίμεναν με ανυπομονησία την ερώτηση της κόρης τους. Την έβλεπαν να παίρνει βαθιές, όσο και κοφτές ανάσες, ενώ συγχρόνως έσφιγγε ασυναίσθητα το μικρό της σιδερένιο πιρούνι στην τρυφερή της παλάμη.

-«Αν σας σκότωνα, θα με αγαπούσατε ακόμα;» ούρλιαξε ξαφνικά η μικρή, καρφώνοντας με δύναμη τις άκρες του πιρουνιού της βαθιά στο πρόσωπο του πατέρα της! Ξεκαρφώνοντάς το γρήγορα, το σφήνωσε με την ίδια δύναμη, στην παλάμη της μητέρας της! Η Αγγελική τους κοιτούσε με ένα βλέμμα, που όμοιό του δεν είχαν ξαναδεί, ενώ ο τόπος γέμισε με αίματα και φωνές πόνου...

-«Μπαμπάααααααα!!!» ούρλιαξε η Αγγελική με αγωνία, καθώς πεταγόταν από το κρεβατάκι της λουσομένη στον ιδρώτα.

Μέσα σε λίγα λεπτά η πόρτα του δωματίου της άνοιξε, ενώ το φως του δωματίου πλημμύρισε το χώρο, σκίζοντας έτσι το μεταξένιο πέπλο του σκοταδιού.

-«Τι συμβαίνει, Αγγελικούλα μου;» άκουσε πρώτα τη φωνή του πατέρα της, καθώς την πλησίασε τρέχοντας προς το μέρος της.

-«Μπαμπάκα μου...», επανέλαβε ξανά η Αγγελική με παράπονο στα μάτια, ενώ κοίταζε και τη μητέρα της, που έντρομη δεν ήξερε τι να κάνει.

-«Τί είναι κοριτσάκι μου;»...

-«Τί συμβαίνει, καρδιά μου;» ρώτησε ο ένας μετά τον άλλο παίρνοντας αγκαλιά την κόρη τους.

Μα η Αγγελική κλαίγοντας στην αγκαλιά τους, δεν τους έδινε καμιά απάντηση. Σηκώνοντας ελαφρά το κεφαλάκι της πίσω από αυτούς, η Αγγελική κοίταξε τη Νέλλη, που καθόταν αθώα πάνω στο γραφείο της ακίνητη. Ξαφνικά η Νέλλη έστρεψε το πορσελάνινο κεφαλάκι της προς το μέρος της Αγγελικής και κουνώντας το δεξιά και αριστερά, της έκανε νόημα να μη μιλήσει.

Σφίγγοντας στην αγκαλιά της τους γονείς της, η Αγγελική κατέβασε το κεφάλι δίχως να πει το παραμικρό.

-«Θα μας πεις τι έγινε;» ρώτησαν ξανά οι γονείς της μη μπορώντας να καταλάβουν τι είχε συμβεί, αφού ποτέ ξανά η κόρη τους δεν είχε πρόβλημα στο παρελθόν με τον ύπνο της.

-«Μήπως είδες άσχημο όνειρο;» τη ρώτησε η μητέρα της καϊδεύοντας τρυφερά το κεφάλι της Αγγελικής.

Νιώθοντας το προσωπάκι της κόρης τους να απαντά θετικά στο ερώτημά τους, ο πατέρας της έσκυψε προς το μέρος της κι έδωσε ένα ζεστό φιλί στην κορυφή του κεφαλιού της, ενώ η μητέρα της, της χάιδεψε τρυφερά την πλάτη, θέλοντας να την ηρεμήσει.

Βλέποντας τη γυναίκα του να του κάνει νόημα να φύγει, ο μπαμπάς της Αγγελικής ψιθύρισε στο αυτί της κόρης του ότι την αγαπά πάρα πολύ. Δίνοντάς της

ένα τελευταίο φιλί στο μέτωπο, απομακρύνθηκε από το δωμάτιο. Η μητέρα της έβαλε τη μικρή να ξαπλώσει ξανά και η ίδια κάθισε στην άκρη του κρεβατιού κοντά της, έτοιμη να της πει μια ιστορία.

-«Ξέρεις, όταν ήμουν μικρή, έβλεπα κι εγώ εφιάλτες! Ξέρω πόσο πολύ μπορούν να σε φοβίσουν! Και θέλω να ξέρεις ότι καταλαβαίνω πως νιώθεις...» ξεκίνησε να της λέει, κοιτώντας τη στα μάτια.

Η μαμά της Αγγελικής ήξερε πως όση αδυναμία κι αν είχε στο μπαμπά της, αυτή η συζήτηση έπρεπε να γίνει μεταξύ μάνας και κόρης, καθώς έπρεπε να καταλάβει η μικρή πως πέρα από το πρότυπο του πατέρα της, έπρεπε να δει και από την πλευρά μιας γυναίκας, πώς ξεπερνιούνται ορισμένα προβλήματα. Όσο δυνατό προσάτη κι αν είχε στα δικά της μάτια, σιγά-σιγά έπρεπε να συνειδητοποιήσει και μια άλλη οπτική γωνία: το να μάθει να βασίζεται στις δικές της δυνάμεις...

-«Θα ήθελες να μου πεις τι άσχημο όνειρο είδες;» τη ρώτησε για να μπορέσει να καταλάβει την πηγή του προβλήματος.

Μα η Αγγελική κουνώντας αρνητικά το κεφαλάκι της, της έδωσε να καταλάβει ότι δεν είχε σκοπό να μιλήσει.

Η μαμά σκεφτόμενη για λίγα λεπτά πώς να χειριστεί τη δυσάρεστη κατάσταση, δίχως να γνωρίζει την πηγή της, μίλησε ξανά.

-«Όταν ήμουν μικρή, φοβόμουν πάρα πολύ το σκοτάδι! Γι'αυτό το λόγο, δεν κοιμόμουν ποτέ με κλειστά φώτα στο δωμάτιό μου, όπως εσύ! Παρόλ'αυτά, έβλεπα το ίδιο άσχημο όνειρο σχεδόν κάθε βράδυ», άρχισε να της λέει, πιστεύοντας ότι αυτή η προσέγγιση, ίσως να βοηθούσε την κόρη της να ανοιχτεί. «Ήμουν –λέει– στο διάδρομο του σπιτιού μου, δηλαδή, στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς και στεκόμουν ακριβώς στη μέση του. Από εμένα και πίσω είχε φως, ενώ μπροστά μου υπήρχε μονάχα το απόλυτο σκοτάδι», συνέχισε να της λέει βλέποντας ότι είχε τραβήξει το ενδιαφέρον της, αφού η μικρή την κοιτούσε με προσοχή, ενώ ο αρχικός της φόβος είχε αρχίσει να υποχωρεί.

-«Και ξαφνικά δύο τεράστια χέρια μου άρπαξαν τα πόδια και με τραβούσαν μέσα στο σκοτάδι! Εκεί ξυπνούσα ουρλιάζοντας, όπως κι εσύ. Μέχρι που βαρέθηκα να βλέπω αυτό το όνειρο! Και ξέρεις τι έκανα;» τη ρώτησε χαμογελώντας.

-«Τί έκανες μαμά;» άκουσε για πρώτη φορά την κόρη της να μιλάει.

-«Μια μέρα που έλειπαν οι γονείς μου, πήγα σ'αυτόν το διάδρομο κι αφού τον κοίταξα καλά, έσβησα όλα τα φώτα!», της είπε η μητέρα της με φωνή γεμάτη ενθουσιασμό. «Άντεξα για λίγα λεπτά μόνο, αλλά ξέρεις κάτι; Από εκείνη τη μέρα δεν ξανάδα αυτό το όνειρο!», κατέληξε με έναν τόνο περηφάνιας.

-«Αλήθεια, μαμά;» ρώτησε γεμάτη απορία η Αγγελική.

-«Αλήθεια, αγάπη μου! Γι'αυτό το λόγο, θα σου πω το εξής», είπε η μητέρα της στρέφοντας ξανά ολόκληρο το

σώμα προς το μέρος της κόρης της, ώστε να την κοιτάζει και πάλι στα μάτια. «Δεν έχει σημασία τι εφιάλτες βλέπουμε! Αυτό που έχει σημασία είναι το πώς τους αντιμετωπίζουμε! Κατάλαβες;» την ρώτησε έχοντας στο πρόσωπό της το πιο γλυκό χαμόγελο του κόσμου.

-«Ναι μαμά!» της απάντησε η Αγγελική ανταποδίδοντάς της το χαμόγελο.

-«Θες να κοιμηθείς απόψε μαζί μας;» ξαναρώτησε η μαμά της, χαϊδεύοντάς της το κεφάλι.

-«Όχι μαμά, θα τα καταφέρω όπως εσύ!» της απάντησε η Αγγελική γεμάτη ενθουσιασμό.

-«Εντάξει, αλλά να ξέρεις ότι η πόρτα μας θα είναι ανοικτή και μπορείς να έρθεις ό,τι ώρα θελήσεις, ναι;» κατέληξε, καθώς εκείνη σηκωνόταν από το κρεβάτι.

Η μικρή κούνησε θετικά το κεφάλι της και σκεπάστηκε ξανά, στέλνοντας ένα φιλί στη μαμά της, που εκείνη την ώρα απομακρυνόταν από κοντά της.

-«Όχι μαμά... σβήσε το φως!» άκουσε να της φωνάζει η κόρη της, την ώρα που περνούσε την πόρτα του δωματίου, αφήνοντας το φως του ανοικτό.

-«Είσαι πολύ γενναία, αγάπη μου! Θα γίνεις πολύ πιο δυνατή από εμένα!» της είπε η μητέρα της θέλοντας να την ενθαρρύνει για τη σπουδαία –ομολογουμένως– απόφαση που είχε πάρει. «Καλό βράδυ, αγάπη μου!» της είπε, καληνυχτίζοντάς την.

-«Καλό βράδυ μαμά!» της απάντησε κι εκείνη, βλέποντας το δωμάτιό της να βυθίζεται για άλλη μια φορά στο πυκνό σκοτάδι.

-«*Είσαι πολύ ιδιαίτερο κορίτσι εσύ...*» άκουσε ξαφνικά τη Νέλλη να της μιλάει.

Η Αγγελική, όχι μόνο δεν της απάντησε, αλλά γύρισε και την πλάτη, στρέφοντας το βλέμμα της προς τη μεριά του τοίχου.

-«*Ξέρεις... η ιστορία της μαμάς σου ήταν πράγματι πάρα πολύ καλή! Αναμφίβολα θα έχω να τη λέω μελλοντικά. Αλλά υπάρχει μια διαφορά πολύ σημαντική*», συνέχισε να της λέει με ύφος πονηρό. «*Ότι ο εφιάλτης της μαμάς σου ήταν βγαλμένος από τη φαντασία της! Εγώ όμως είμαι αληθινή*», είπε η κούκλα με μάτια που άστραψαν στο σκοτάδι...

Μια πρόταση που πέτυχε το σκοπό της καθώς η Αγγελική έβγαλε ξανά ένα μικρό αναφιλητό κλάματος, ακούγοντάς την, ταραζώντας την αθώα ψυχούλα της για άλλη μια φορά, ενώ από την άλλη, η Νέλλη αναρωτιόταν τι μπορεί να πήγε στραβά, αφού η νέα της κάτοχος έδειχνε σημάδια φόβου κι όχι εξάρτησης, όπως όλες οι προκάτοχοί της...

«*Τελικά αυτοί οι μικροί άνθρωποι είναι όλο εκπλήξεις*», σκέφτηκε, αφήνοντας την Αγγελική μονάχα με τις σκέψεις που φρόντισε να της φυτέψει τόσο άκαρδα. Ήξερε εξάλλου, πως το τέλος πλησίαζε. Και όταν θα έφτανε επιτέλους, τίποτα και κανένας δεν θα μπορούσε να το σταματήσει. Λαχταρούσε εδώ και καιρό να γευτεί τις αναμνήσεις αυτής της οικογένειας. Μια άσβεστη λαχτάρα, που όμοιά της δεν είχε ξανά νιώσει στους τόσους αιώνες της ελεεινής ύπαρξής της...

* * * * *

<<Αυτό δεν είναι το τέλος. Δεν είναι καν η αρχή του τέλους. Ίσως είναι το τέλος της αρχής...>>

Ουίνστον Τσώρτσιλ

* * * * *

Η Νέλλη, πέφτοντας για ύπνο, ψιθύρισε τα λόγια ενός σοφού άντρα, που η κόρη του έπαιζε για αρκετό καιρό μαζί της, μέχρι που ρούφηξε κι από αυτούς ό,τι πολυτιμότερο είχαν να της προσφέρουν: τις αναμνήσεις τους...

Οι γονείς της Αγγελικής παρατηρώντας τη συμπεριφορά της για αρκετό καιρό, άρχισαν να συνδυάζουν πρόσωπα και καταστάσεις, καταλήγοντας στο αμφιλεγόμενο συμπέρασμα: πως η συμπεριφορά της κόρης τους άλλαξε λίγο *μετά* την απόκτηση της κούκλας, αφού παρέμενε προσκολλημένη σ'αυτήν τα τελευταία δύο χρόνια.

Μα *πώς* θα μπορούσε ένα παιχνίδι να επηρεάσει τόσο αρνητικά την εξάχρονη πια κόρη τους; Και μόνο η σκέψη αυτή τούς φαινόταν, αν όχι γελοία, *τουλάχιστου* εξωφρενική! Έτσι, την απέριψαν γρήγορα, γυρνώντας τις σκέψεις τους ξανά από την αρχή. Τί ήταν αυτό που προβλημάτιζε την κόρη τους... Μην έχοντας άλλη επιλογή, αποφάσισαν να βάλουν κρυφές κάμερες στο δωμάτιό της, ώστε να δουν αρχικά με τι ασχολείται

κάθε φορά που έτρεχε εκεί μέσα, κλείνοντας πάντα την πόρτα...

Με αφορμή την απουσία της κόρης του στο νηπιαγωγείο, ο πατέρας της Αγγελικής πήρε ρεπό από τη δουλειά του και με τη βοήθεια ειδικού συνεργείου, εγκαταστάθηκαν τρεις κρυφές κάμερες στο δωμάτιο της μικρής.

Τελειώνοντας την εγκατάστασή τους, κατευθύνθηκε στην κρεβατοκάμαρά τους, όπου είχε συνδεθεί ένας φορητός υπολογιστής. Ήταν πλέον έτοιμος για την πρώτη μέρα παρακολούθησης της κόρης του, καθώς ο υπολογιστής συνδεόταν ασύρματα με τις κάμερες του δωματίου. Δεν ένιωθε καλά με αυτό που έκανε, καθώς η Αγγελική ήταν πολύ μικρή για να παραβιάζει κάποιος την προσωπική της ζωή!

-«Μα τι είναι αυτά που λες! Δεν έχει καν προσωπική ζωή!» τον καθησύχασε η γυναίκα του. Κατόπιν η ίδια αστειεύτηκε για την υπερβολική αγάπη που της είχε, σχολιάζοντας πως σε “λίγο” καιρό, που θα συνδεόταν με ένα αγόρι, θα μπορούσε να απεγκαταστήσει τις κάμερες! Προς το παρόν, και οι δυο γονείς ανήσυχoi, ήλπιζαν να βγει κάποιο αποτέλεσμα...

Το σχολικό άφησε τη μικρή στην πόρτα του σπιτιού τους, ενθουσιασμένη που είδε τον πατέρα της να την περιμένει πρώτος στο σπίτι τους! Σαν να μη συμβαίνει τίποτα, η Αγγελική πήγε στο δωμάτιό της, όπως έκανε πάντα, αφού τους είπε πως πέρασε την μέρα της.

Την ίδια στιγμή που άκουσαν την πόρτα του δωματίου της να κλείνει, οι γονείς της έτρεξαν στην κρεβατοκάμαρά τους. Έχοντας τον υπολογιστή ήδη ανοικτό, κάθισαν αμίλητοι στο κρεβάτι, παρατηρώντας προσεκτικά κάθε κίνηση της κόρης τους.

-«Δε θέλω να ακούσω τίποτα», άκουσαν την κόρη τους να μιλάει φαινομενικά στον εαυτό της.

Κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον απορημένοι, πέρασε από το μυαλό τους η ίδια σκέψη: πόσο καιρό το παιδί τους μιλούσε στον εαυτό του!

Βλέποντάς το να κοιτάζει σε μια γωνιά του δωματίου, όπου η κάμερα δεν είχε πρόσβαση, προσπαθούσαν να στρέψουν το φακό προς τα εκεί, μα η κάμερα είχε καλύψει όλες τις μοίρες περιστροφής της, καθιστώντας αδύνατη την οπτική επαφή προς το σημείο αυτό.

Την είδαν να στέκεται ακίνητη για αρκετά λεπτά. Την άκουσαν να ψιθυρίζει κάτι, αλλά δε μπορούσαν να ακούσουν καθαρά τι έλεγε... ώσπου ξαφνικά η Αγγελική γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος τους... προς την κάμερα!

-«Μα... πώς!» αναφώνησαν σαστισμένοι από την εξέλιξη αυτή.

-«Κάτι συμβαίνει εδώ...» μουρμούρισε ο πατέρας της Αγγελικής κι αμέσως σηκώθηκε από το κρεβάτι. Πλέον οι διακριτικότητες είχαν φτάσει στο τέλος τους και θα αναλάμβανε δράση *τώρα* κιόλας.

Τρέχοντας αμέσως προς το δωμάτιο της μικρής, ο πατέρας της ακολουθούμενος από τη μητέρα της, άνοιξε απότομα την πόρτα. Έστρεψε το βλέμμα του κατευθείαν προς τη μεριά όπου στεκόταν η κόρη του. Εκεί αντίκρισε την κούκλα της να στέκεται ακίνητη και η Αγγελική τον κοιτούσε ξαφνιασμένη.

-«Θα μου εξηγήσεις τι συμβαίνει εδώ;» τη ρώτησε με αυστηρό ύφος, για *πρώτη* φορά στη ζωή του. Δεν πήρε καμία απάντηση. «Αγγελική, δε θα σε ξαναρωτήσω. Πες μου *αμέσως* τι συμβαίνει εδώ! Σε ποιόν μιλούσες;» της απηύθυνε ξανά με το ίδιο ύφος.

Κοιτώντας μια τη μητέρα της, που στεκόταν στην πόρτα και μια τον πατέρα της που έτρεμε ολόκληρος από την ταραχή του, η Αγγελική έκανε το *μόνο* πράγμα, που μπορούσε εκείνη τη στιγμή: ξέσπασε σε κλάματα.

Παρόλο που αμέσως ένιωσε την καρδιά του να λυγίζει, ο πατέρας της δεν άλλαξε στάση. Ήταν αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα το τι συνέβαινε. Όχι μόνο το σε *ποιον* μιλούσε η κόρη του, αλλά και στο πώς κατάλαβε για την ύπαρξη της κάμερας.

-«Λοιπόν; Περιμένω!» επανέλαβε για άλλη μια φορά, μα και η κόρη του διατηρούσε την ίδια στάση. Αμίλητη και φοβισμένη, κοιτούσε μια εκείνον, μια τη μητέρα της και μια την κούκλα.

-«Πες μας, αγάπη μου, τι σου συμβαίνει;» ρώτησε η μητέρα της με ηπιότερο τόνο φωνής.

-«Πολύ καλά λοιπόν, αφού δε θες να μας απαντήσεις, αυτό δε σου ανήκει πια!» της είπε ο πατέρας της απογοητευμένος, δείχνοντάς της την κούκλα. Κι αμέσως πήγε προς το μέρος της, την άρπαξε από το πάτωμα όπου στεκόταν και σφίγγοντας την άτσαλα στην παλάμη του, βγήκε έξω από το δωμάτιο. «Αν δε μου απαντήσεις, να ξέρεις ότι θα την πετάξω», τον άκουσε να της φωνάζει από τα ενδότερα του σπιτιού.

-«Όχι μπαμπά! Όχι σε παρακαλώ!» του φώναξε η Αγγελική τρέχοντας ξοπίσω του, προσπερνώντας τη μητέρα της.

-«Αν τη θες πραγματικά πίσω, τότε πες μου αμέσως τι συνέβη στο δωμάτιό σου!».

-«Τίποτα δε συμβαίνει, μπαμπά», είπε η μικρή κλαψουρίζοντας.

-«Αγγελική, μην κρυβόμαστε μεταξύ μας, ξέρω ότι γνωρίζεις για την κάμερα, που έβαλα στο δωμάτιό σου! Θέλω να μάθω το πως!» της είπε, ενώ η μικρή αντί να τον κοιτάζει στα μάτια, κοιτούσε την κούκλα της, που κρεμόταν από τα χέρια του.

-«Δεν μπορώ να σου πω μπαμπά, σε παρακαλώ...» του απάντησε εκείνη κλαίγοντας.

Παρόλο που λαχταρούσε να του τα πει όλα, η Αγγελική φοβόταν τη Νέλλη, που της είχε ξεκαθαρίσει ότι *αν* μιλούσε στους γονείς της, θα πάθαιναν *ακριβώς* το ίδιο με τους ήρωες των τελευταίων αφηγήσεών της, οι οποίοι έβρισκαν φρικτό θάνατο.

Φυσικά η Νέλλη γνώριζε πως κάτι τέτοιο θα ήταν φύσει αδύνατο να κάνει! Κάποια στιγμή η Αγγελική θα μαρτυρούσε τη *ζωντανή* της ύπαρξη και τότε το σχέδιό της θα έμπαινε ξανά σε εφαρμογή. Αν πάλι δε μιλούσε, κρατώντας την υπόσχεσή της, τότε *σίγουρα* η συμπεριφορά της θα γινόταν αντιληπτή από κάποιον ενήλικα, όπως κι έγινε.

Θα της ήταν πολύ ευχάριστο να εξόντωνε διαδοχικά έναν προς έναν, εδώ και καιρό, αλλά το μικρό εύθραυστο πορσελάνινο κορμί, που φιλοξενούσε την κολασμένη της ψυχή, εδώ και αιώνες, δεν της επέτρεπε να κάνει βιαστικές κινήσεις. Ήταν αναγκασμένη να πράττει αργά και πάντα βάσει σχεδίου, μέχρι να έβρισκε κάποιον τρόπο να μεταφέρει την ακάθαρτη ψυχή της σε ένα πιο σύγχρονο και ανθεκτικότερο σώμα κούκλας. Για να το καταφέρει αυτό, έπρεπε πρώτα να εφοδιαστεί με εκατοντάδες ψυχικές αναμνήσεις, ώστε να αντέξει στο κενό, μέχρι να έβρισκε το επόμενο “σπίτι” της, όπως το αποκαλούσε.

Έτσι λοιπόν η Νέλλη κρατούσε “αιχμάλωτη” τη μικρή Αγγελική, μέχρις ότου να φορτίσει πλήρως με αρνητική ενέργεια, εκμεταλλευόμενη τα συναισθήματα αγάπης, που είχε για τους γονείς της. Περίμενε καρτερικά τότε η μικρή είτε θα έσπαγε την υπόσχεσή της και θα τα μαρτυρούσε όλα ή τότε οι γονείς της θα καταλάβαιναν ότι η κούκλα έπρεπε να απομακρυνθεί από το σπίτι τους. Ό,τι και αν συνέβαινε από τα δύο,

το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο: να δικάσει την οικογένεια, φέρνοντας δυστυχία και καταστροφή.

Ρουφώντας αχόρταγα τα αρνητικά συναισθήματα που της έλειπαν, με αυτό το σχέδιο-μέθοδο, προσφέροντάς της δύναμη, το επόμενο ταξίδι προς την αθανασία ήταν εξασφαλισμένο! Και όταν όλοι θα νόμιζαν ότι τα προβλήματά τους είχαν λυθεί με την απομάκρυνσή της ή ακόμα και με την καταστροφή της, εκείνη θα επέστρεφε πιο δυνατή από ποτέ, για να δώσει το τέλος που τους επιφύλασσε εδώ και καιρό! Ένα σχέδιο τόσο προσεκτικά μελετημένο, που σίγουρα θα μπορούσε να επαναλάβει και στα επόμενα θύματά της, αφού μπορούσε και προσαρμόζονταν άνετα σε όλες τις εποχές ανά τους αιώνες...

Και η αλήθεια ήταν ότι η νέα τροπή του σχεδίου, της άρεσε πιο πολύ. Βαριόταν τόσο πολύ να αφηγείται ιστορίες με αίσιο τέλος κάθε φορά. Και όχι τίποτε άλλο, αλλά στην πραγματικότητα, *καμιά* ιστορία της δεν είχε ποτέ αίσιο τέλος! Απλά... παρέλειπε να το αναφέρει!

-«Συμβαίνει κάτι με την κούκλα;» τη ρώτησε ο πατέρας της με ήρεμη φωνή αυτή τη φορά, παρατηρώντας πόσο επίμονα την κοιτούσε, μα και έχοντας υπόψη το συμπέρασμα που είχαν βγάλει με τη γυναίκα του.

-«Ναι...» άκουσε να του απαντάει *επιτέλους* η κόρη του διστακτικά, χαμηλώνοντας το κεφάλι.

-«Τι είναι κοριτσάκι μου; Ό,τι κι αν είναι, μπορείς να μας μιλήσεις! Ξέρεις πόσο πολύ σε αγαπάμε, έτσι δεν

είναι;» της είπε παραδομένος ξανά στην αγάπη, που της είχε, πηγαίνοντας προς το μέρος της. «Μισώ όσο τίποτε άλλο στον κόσμο να σου βάζω τις φωνές! Αλλά κάποια πράγματα δεν είναι παιχνίδι, γλυκιά μου. Γι'αυτό σε παρακαλώ πολύ, πες μου τα πάντα! Ό,τι κι αν είναι, σου υπόσχομαι ότι θα το αντιμετωπίσουμε όλοι μαζί σαν οικογένεια, χωρίς φωνές, όπως πάντα!», κατέληξε να της λέει, πέφτοντας στα γόνατα για να χαϊδέψει το κεφάλι της.

Κοιτάζοντας τη μητέρα της, της οποίας το βλέμμα μαρτυρούσε ότι συμφωνούσε με όσα έλεγε ο μπαμπάς της, η Αγγελική κοίταξε για τελευταία φορά την κούκλα, που κρατούσε στα χέρια του ο πατέρας της.

-«Να την αφήσω στο δωμάτιο μου πρώτα;» ρώτησε η κόρη του, δείχνοντάς του την κούκλα.

-«Ναι... φυσικά...» της απάντησε προβληματισμένος δίνοντάς τη πίσω.

Παίρνοντάς τη γρήγορα από τα χέρια του, η μικρή έτρεξε αμέσως στο δωμάτιό της, πετώντας την πρόχειρα στο κρεβάτι της.

-«Είσαι σίγουρη Αγγελική, γι'αυτό που πας να κάνεις;» τη ρώτησε η Νέλλη με περιπαικτικό τόνο στη φωνή.

-«Νόμιζα ότι ήσουν φίλη μου...» της απάντησε η Αγγελική με παράπονο.

-«Μα φυσικά και είμαι! Εσύ πρόκειται να προδώσεις τη συμφωνία μας, όχι εγώ!» της απάντησε η κούκλα παίζοντας με το συναισθήματα και το μυαλό του μικρού κοριτσιού.

Η Νέλλη ήθελε πάρα πολύ να μιλούσε η Αγγελική στους γονείς της, καθώς θα τους γέμιζε με πληθώρα αρνητικών συναισθημάτων, όπως αυτό του φόβου για το άγνωστο που είχαν να αντιμετωπίσουν, της οργής για την ανήλεη εκμετάλλευση της κόρης τους, της απογοήτευσης αφού εκείνοι την έφεραν στο σπίτι, αλλά και της αγανάκτησης, όταν ως ενήλικες θα αντιλαμβάνονταν το άσχημο παιχνίδι που έπαιξε η σατανική αυτή ύπαρξη στην αθώα κορούλα τους. *Αυ βέβαια την πίστευαν... κάτι που ήλπιζε πολύ να γίνει.*

Όμως έπρεπε να συνεχίσει αδιάλειπτα το ρόλο της, ώστε να προσθέσει –ως ακόρταγο κτήνος– ένα ακόμα αρνητικό συναίσθημα στο *μενού* της: αυτό των *τύψεων* από τη μεριά της Αγγελικής, που πλέον ένιωθε.

-«Δε θα τολμήσεις να πειράξεις τους γονείς μου!» ούρλιαξε ξαφνικά το μικρό κορίτσι, τρέχοντας προς το κρεβάτι, όπου την είχε αποθέσει.

Πλημμυρισμένη από ένα πρωτόγνωρο, για εκείνη, μίσος και οργή και μην ελέγχοντας τον εαυτό της, η Αγγελική ζούληξε με όλη της τη δύναμη τα μάτια της κούκλας, σπάζοντας την ευαίσθητη πορσελάνη!

Οι γονείς της, ακούγοντας τις εξαγριωμένες φωνές της κόρης τους, αμέσως έτρεξαν στο υπνοδωμάτιό της και μπαίνοντας μέσα με φόρα, ο πατέρας της σήκωσε αμέσως τη κόρη του στον αέρα, πετώντας ξανά πάνω στο κρεβάτι την κούκλα, που κρατούσε με όση δύναμη είχε στα μικρά της χεράκια.

-«Ηρέμησε αγάπη μου, ηρέμησε...» της είπε ο πατέρας της, φιλώντας τη στο μέτωπο, ενώ συγχρόνως την έσφιγγε στην αγκαλιά του. «Θα δώσω εγώ ένα τέλος, στο υπόσχομαι...» κατέληξε αμέσως μετά, κοιτώντας με θλίψη αλλά κι ενοχές τη γυναίκα του.

Κατευθύνθηκαν οι τρεις τους στο σαλόνι, με την Αγγελική προσπαθώντας ακόμα να συνέλθει από την ταραχή που ένιωθε, ελευθερώνοντας κοφτές ανάσες, σαν αγρίμι που μόλις είχε διαφύγει τον κίνδυνο από μια τεράστια απειλή.

-«Ηρέμησε κορίτσι μου, πάρε βαθιές ανάσες και μη σε νοιάζει τίποτα. Εγώ είμαι εδώ...» της είπε ο πατέρας της, θέλοντας να την ηρεμήσει.

Η μητέρα της ταραγμένη και εκείνη, σηκώθηκε από τον καναπέ κι αφού έφερε σε όλους από ένα ποτήρι δροσερό νερό, κάθισε και πάλι κοντά τους, αναμένοντας γεμάτη αγωνία να ακούσει τι είχε συμβεί.

-«Είναι πολύ κακιά, μπαμπά...», ήταν η πρώτη λέξη της Αγγελικής αμέσως μόλις ήπιε το νερό της κι ένιωσε την καρδούλα της να χτυπά ξανά στους κανονικούς της παλμούς. Κι αφού πήρε μια βαθιά ανάσα, άρχισε να τους εξιστορεί τα πάντα από την πρώτη κιόλας μέρα, που είχε πιάσει τη Νέλλη στα χέρια της.

Περιγράφοντας με την παραμικρή λεπτομέρεια όλα όσα είχαν συμβεί, καθώς και τις ιστορίες που η κούκλα της διηγούνταν, η Αγγελική ξεσπώντας τα

καταπιεσμένα συναισθήματά της, μιλούσε ασαμάρτητα. Όσο απίστευτα κι αν φαίνονται όλα αυτά που άκουγαν οι γονείς της, δεν έδειξαν καμιά αμφιβολία. Αντίθετα, ενισχύθηκαν και οι σκέψεις τους, ότι τελικά *όντως* έφταιγε η κούκλα για όσα συνέβαιναν στην κόρη τους. Έτσι, αφού τελείωσε τη διήγησή της, αποφάσισαν όλοι μαζί να πετάξουν την κούκλα μακριά από το σπιτικό τους.

-«Και θα γίνει *τώρα* κιάλας!» είπε με αποφασιστικότητα ο πατέρας της καθώς σηκωνόταν όρθιος από τον καναπέ.

-«Ναι μπαμπά, πάρε την μακριά, σε παρακαλώ!» του είπε ανακουφισμένη επιτέλους η κόρη του.

Πηγαίνοντας στο δωμάτιο της κόρης του, ο πατέρας επέστρεψε σχεδόν αμέσως κρατώντας στα χέρια του την κούκλα με τα σπασμένα μάτια. Δίχως να πει τίποτε άλλο, άνοιξε την πόρτα του σπιτιού του και βγαίνοντας στον δρόμο, κατευθύνθηκε στον πρώτο κάδο που βρήκε μπροστά του.

Αν και λίγο μπερδεμένος –καθώς δεν ήξερε αν όσα είχε ακούσει ήταν αληθινά ή όχι– δεν είχε σκοπό να αμφισβητήσει το παιδί του. Ούτως ή άλλως και μόνο που την είχε επηρεάσει *τόσο* πολύ, ένιωθε απίστευτο μίσος για την κούκλα, αλλά και τύψεις που ο ίδιος ήταν η αιτία να μπει αυτό το *πράγμα* στο σπίτι τους!

-«Έπαθες ότι σου άξιζε, μικρή μου...» της είπε με χλευασμό. Κι αμέσως μετά σοβάρεψε, κουνώντας το

κεφάλι του. «Δεν είμαι καλά... Μιλάω εκδικητικά σε μια κούκλα!» μονολόγησε.

Κι αφού την πέταξε με δύναμη βαθιά μέσα στον κάδο, έριξε και μια βαριά σακούλα, που στεκόταν κοντά για να τη θάψει ακόμα πιο μέσα.

Ύστερα, κατευθύνθηκε ξανά προς το σπίτι του, προσπαθώντας να ηρεμήσει από όλα αυτά τα περίεργα συναισθήματα που ένιωθε. Του φαινόταν γελοίο που ένιωθε έτσι για μια κούκλα, αλλά από την άλλη η κόρη τους ποτέ δεν είχε δείξει σημάδια ότι ήταν φαντασιόπληκτη. Όλα ξεκίνησαν από την καταραμένη μέρα που έφερε την κούκλα στο σπίτι. Όπως και να 'χε το θέμα, είτε ήταν αλήθεια είτε ψέματα, αυτό που είχε σημασία ήταν ότι η κούκλα τάραζε το μοναχοπαίδι του. Αυτό ήταν από μόνο του υπέρ-αρκετό για να την ξεφορτωθεί με συνοπτικές διαδικασίες...

-«Αυτό ήταν, την ξεφορτωθήκαμε!» είπε με προσποιητή χαρά, καθώς μέσα του έβραζε ολόκληρος. Το μυαλό του ένιωθε να χάνεται εγκλωβισμένο μέσα σε μια θύελλα ερωτήσεων. Και το χειρότερο όλων ήταν η καταιγίδα των απαντήσεων που δεν τολμούσε ούτε *και* να διανοηθεί.

Τι σήμαινε *αν* η κόρη του φανταζόταν όλα αυτά; Ότι είχε κάποιο είδος *παράνοιας*; Και *πώς* μπορούσε να το αντιμετωπίσει;

Αν πάλι ήταν αλήθεια όλα αυτά, τότε *τι* συνέβαινε; Αυτός που του πούλησε την κούκλα, γνώριζε *τι* του έδινε; Ποιος ήταν ο ρόλος του Θεού, που επέτρεψε σε μια τέτοια σατανική ύπαρξη να αγγίξει την αθώα ψυχή ενός παιδιού;

Αυτά ήταν μονάχα *μερικά* από τα ερωτήματα που τον βασάνιζαν... Προσπαθούσε όμως να μην το δείξει. Αρκετά είχε περάσει η κόρη του και τώρα έπρεπε να την κάνει να νιώσει και πάλι σιγουριά.

Μα πολύ σύντομα θα διαπίστωνα, ότι πάντα πριν από μια μεγάλη καταιγίδα, υπάρχει μια αφύσικη ηρεμία.

Είχε περάσει μονάχα μια βδομάδα από τη μέρα που είχαν πετάξει την κούκλα και η οικογένεια είχε βρει και πάλι τους κανονικούς της ρυθμούς. Η μικρή Αγγελική επανήλθε στην καθημερινότητά της, ενώ οι γονείς της –αν και συζητούσαν τις πρώτες μέρες έντονα μεταξύ τους τα τελευταία γεγονότα– συμφώνησαν να εξετάσουν πρώτα τη συμπεριφορά της κόρης τους και να επισκέπτονταν κάποιον ειδικό, σε περίπτωση που παρατηρούσαν κάτι περίεργο.

Τα πρώτα βράδια το ζευγάρι συζητούσε προσπαθώντας να βγάλουν μια άκρη, για το αν όλα αυτά που είχαν ακούσει ήταν αληθινά ή φανταστικά γεγονότα. Ο πατέρας της ήθελε να επισκεφτεί τον έμπορο που του

πούλησε την κούκλα για να τον ρωτήσει αν είχε ακούσει κάτι που να αφορούσε τη δική τους εμπειρία, αλλά φοβόταν μην τον περάσει για τρελό, σε περίπτωση που όλα ήταν δημιούργημα της παιδικής αχαλίνωτης φαντασίας. Από την άλλη, ούτε ήθελαν την επίσκεψη σε γιατρό, μαρτυρώντας με αυτή την κίνηση, ότι δεν πίστευαν το παιδί τους. Έτσι, αποφάνθηκαν ότι ο χρόνος θα τους έδειχνε τι πραγματικά είχε συμβεί.

Το βράδυ της ενάτης ημέρας αφού όλοι καληνυχτίστηκαν μεταξύ τους, η Αγγελική πήγε να ξαπλώσει με μοναδική της συντροφιά το ροζ μαξιλάρι της.

Άκουσε έναν περίεργο θόρυβο στο παράθυρό της και σηκώθηκε αμέσως να δει τι ήταν. Τραβώντας προσεκτικά τις λεπτές ροζ κουρτίνες, είδε μια σκιά πίσω από το θολό τζάμι, που έμοιαζε με πουλί. Ανοίγοντας το παράθυρο για να δει τι ήταν, αντίκρισε έντρομη το κορμί ενός ψόφιου περιστεριού! Ήταν ανοιγμένο από άκρη σε άκρη, ενώ στο κέντρο του, αντί για σπλάχνα υπήρχε μια μελαχρινή τούφα μαλλιών. Ξαφνικά πριν προλάβει να κάνει οτιδήποτε, πετάχτηκε μπροστά της η Νέλλη ουρλιάζοντας! Ήταν πάρα πολύ βρώμικη, με δύο τεράστιες μαύρες τρύπες για μάτια από το σπάσιμο που της είχε κάνει, ενώ από το κεφάλι της έλειπε ένα μικρό κομμάτι πορσελάνης...

-«ΣΟΥ ΕΛΕΙΨΑ ΜΙΚΡΟ ΑΝΟΗΤΟ ΘΝΗΤΟ ΣΚΟΥΠΙΔΙ;»
φώναξε εισβάλλοντας συγχρόνως βίαια στο δωμάτιο.

Ξαφνιασμένη η Αγγελική έκανε μερικά βιαστικά βήματα πίσω, με αποτέλεσμα να παραπατήσει και να πέσει στο πάτωμα. Αμέσως η Νέλλη κάνοντας ένα σάλτο από το περβάζι του παραθύρου, πήδηξε πάνω στο πρόσωπο του μικρού κοριτσιού.

-«*ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΤΟΛΜΗΣΕ ΠΟΤΕ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΜΟΥ ΤΟ ΚΑΝΕΙ!*» συνέχισε να της λέει ουρλιάζοντας σαν δαιμονισμένη. «*Υπάρχει όμως λύση, μικρή μου!*» της ψιθύρισε στο αυτί με σαδιστικό τόνο. «*ΥΠΑΡΧΕΙ!*» επανέλαβε αμέσως μετά, ουρλιάζοντας και πάλι.

Δίχως να χάσει άλλο χρόνο, βύθισε τα μυτερά μισοσπασμένα πορσελάνινα δάκτυλά της βαθιά μέσα στα μάτια της Αγγελικής.

Ακούγοντας όλη αυτή την φασαρία, οι γονείς του κοριτσιού έσπευσαν έντρομοι να πάνε στο δωμάτιο της κόρης τους. Προσπαθώντας να ανοίξουν βιαστικά την πόρτα, διαπίστωσαν ότι ήταν κλειδωμένη και δεν άνοιγε με κανέναν τρόπο!

-«Αγγελική, ξεκλείδωσε την πόρτα!» φώναξε ο πατέρας της γεμάτος αγωνία, μα δεν πήρε απάντηση, παρά μονάχα μερικούς υπόκωφους ήχους, σαν κάποιος να πάσχιζε να φωνάξει, αλλά να του είχαν φιμωμένο το στόμα. «Δεν έχω άλλη επιλογή...» είπε αγκομαχώντας ο πατέρας της κοιτώντας την γυναίκα του κι αμέσως έδωσε μια δυνατή κλωτσιά στην πόρτα, σπάζοντάς την.

Μπαίνοντας μέσα και οι δύο, άνοιξαν το φως κι αντίκρισαν την κόρη τους πεσμένη στο πάτωμα κουνώντας τα χέρια της σπασμωδικά μέσα σε μια λίμνη αίματος, ενώ η βρώμικη φιγούρα της κούκλας καθόταν σκυμμένη ακριβώς πάνω στο κούτελο της Αγγελικής...

-«Αγάπη μου...» ούρλιαξε ο πατέρας της τρέμοντας ολόκληρος! Η δε μητέρα της –μην πιστεύοντας στα μάτια της– άρχισε να ουρλιάζει κυριευμένη από πανικό, όταν είδε το παιδί της να κείτεται στο πάτωμα γεμάτο από το ίδιο του το αίμα.

-«*Εδώ είμαι... μπαμπά!*» άκουσε μια τραχιά ειρωνική φωνή να του απαντά. Κι αμέσως η Νέλλη γύρισε το πρόσωπό της προς το μέρος του.

Με κομμένη την ανάσα, ο πατέρας της Αγγελικής αντίκρισε την κούκλα να του χαμογελά ειρωνικά, έχοντας “φορέσει” τα μάτια της κόρης του στο βρώμικο και μισοσπασμένο πορσελάνινο κεφάλι της...

-«*Μμμ... υπέροχες αναμνήσεις είχε το ηλίθιο σου κατασκεύασμα...*» ακούστηκε ξανά η φωνή της κούκλας.

Αμέσως η σωρός της Αγγελικής σταμάτησε να συσπάται. Ήταν πλέον νεκρή!...

-«*...ή... για να το πω διαφορετικά... Η μικρή έπαθε ό,τι της άξιζε...*» του αποκρίθηκε ξανά η κούκλα,

θυμίζοντάς του ουσιαστικά τα τελευταία του λόγια, την ώρα που την πέταγε στα σκουπίδια.

-«Όχιιιι!» φώναξε με όλη τη δύναμη και το σπαραγμό της ψυχής του ο πατέρας της Αγγελικής, ενώ πίσω του ακούστηκε θόρυβος ωσάν κάποιος να είχε πέσει κάτω! Ήταν η μητέρα της, που μόλις την είχε προδώσει η καρδιά της από την ένταση της στιγμής. Ένα πρόβλημα που ποτέ δεν ήξερε πως είχε...

-«*Έξοχα! Μείον δύο το σκορ!*» μурμουύρισε η κούκλα κοιτάζοντας τον πατέρα της Αγγελικής με τα μάτια της κόρης του, από τα οποία έτρεχε ζεστό αίμα πάνω στην κρύα κι άψυχη πορσελάνη, που φιλοξενούσε το εν λόγω δημιούργημα της Κόλασης.

-«*Και τώρα... η σειρά σου...*» αποκρίθηκε ξανά η κούκλα, έχοντας στο χαμόγελό της τόσο μίσος και κακία, που όμοιό του κανείς άνθρωπος πάνω στη γη δεν είχε αντικρίσει.

Μα και ο πατέρας της Αγγελικής δεν έμεινε άπραγος! Με φόρα έτρεξε προς το μέρος της ενώ ταυτόχρονα η κούκλα πήδηξε από το πρόσωπο της Αγγελικής στο δικό του. Από τη μία εκείνη με τα κοφτερά της δάκτυλα του ξέσκιζε τη σάρκα και από την άλλη, αυτός την έσφιγγε με δύναμη κομματιάζοντας το κορμί της σε διάφορα σημεία.

Τυφλωμένος από μίσος, οργή, θλίψη αλλά και ψυχικό πόνο την έκανε χίλια κομμάτια. Το μόνο που έμεινε

ήταν τα μικρά της χεράκια μπηγμένα βαθιά στο πρόσωπό του... Πειτώντας τα και αυτά μακριά του, κοίταξε το χαμό γύρω του με την καρδιά του να έχει γίνει το ίδιο κομμάτια με την κούκλα.

Πηγαίνοντας πρώτα στην κόρη του, την πήρε αγκαλιά και ξεσπώντας σε λυγμούς, άρχισε να σπαράζει πάνω στο άψυχο κορμάκι της. Ύστερα, σέροντάς το ακριβώς δίπλα στη γυναίκα του, τους έδωσε ένα τελευταίο αποχαιρετιστήριο φιλί. Τέλος, παίρνοντας και τις δύο αγκαλιά, ψιθύρισε πάνω από τα άψυχα κορμιά τους κοιτώντας τις ταυτόχρονα:

<<Όλοι μαζί, λατρεμένες μου... Σαν οικογένεια...>>

Σκούπισε τα δάκρυά του, πήγε στην αποθήκη κι αφού πήρε ένα τεράστιο μπιτόνι με βενζίνη, άρχισε να περιχύνει με αυτό όλο το σπίτι. Αφού βεβαιώθηκε ότι δεν είχε αφήσει σπιθαμή του χωρίς να την έχει περιλούσει, ο καταρρακωμένος άντρας ξάπλωσε και αυτός δίπλα στην οικογένειά του.

Έπιασε το χέρι της γυναίκας του και με το άλλο έβγαλε έναν αναπτήρα από την τσέπη του κι αφού τον άναψε, τον έστρεψε γρήγορα προς το πάτωμα, όπου υπήρχε μια λιμνούλα βενζίνης.

Αμέσως, ένα μικρό κύμα φωτιάς άρχισε να τρέχει σαν πυρακτωμένο τρένο κατά μήκος του σπιτιού και πολύ γρήγορα έγινε ένας τεράστιος καταρράκτης φωτιάς,

που κατασπάραζε αβυσσαλέα τα πάντα στο πέρασμά του.

Έτσι, το σπίτι παραδόθηκε στις πύρινες φλόγες του ολέθρου και το μόνο που έμεινε, ήταν ένα τεράστιο σύννεφο σκόνης και στάχτης...

Κανείς ποτέ δεν έμαθε τι είχε συμβεί στη δύστυχη οικογένεια. Οι περισσότεροι που τους γνώριζαν, μιλούσαν για κάποιο τραγικό ατύχημα, ενώ άλλοι για μια τρελή οικογένεια που αυτοκτόνησε, αφού κανείς δε μπορούσε να εξηγήσει πώς ήταν δυνατόν να βρεθούν τρεις σκελετοί, ο ένας δίπλα στον άλλο, υποδηλώνοντας με αυτή τη στάση ότι δεν έκαναν καμία προσπάθεια για να σωθούν...

-«Κοίτα τι βρήκα!» φώναξε ένα κοριτσάκι στη φίλη του γεμάτο χαρά ψάχνοντας στα βρεγμένα χαλάσματα που είχαν αφήσει πίσω τους οι πυροσβέστες.

Ήταν μια μαυρισμένη –από την κάπνα– πορσελάνινη κούκλα, δίχως μαλλιά και ρούχα.

-«Θα την πάρω σπίτι και θα τη καθαρίσω!» συνέχισε να λέει το κορίτσι γεμάτο καμάρι για το εύρημά του.

-«Έχει υπέροχα μάτια! Σαν αληθινά είναι!» του απάντησε η φίλη του ενθουσιασμένη.

-«Είμαι σίγουρη ότι θα γίνουμε οι καλύτερες φίλες...» απάντησε ξανά στη φίλη του κι αμέσως έτρεξε σπίτι,

για να δείξει στη μαμά του την σπουδαία ανακάλυψή του.

Ένα απαλό, ζεστό αεράκι φύσηξε ξαφνικά κι ανέμισε τα ξανθιά μαλλιά των δύο κοριτσιών, που πλέον το καθένα είχε χαράξει τη δική του επιστροφή για το σπίτι. Το μόνο που έμεινε πίσω να πλανάται στον αέρα, ήταν για άλλη μια φορά ένα σατανικό, βραχνό γέλιο... Τίποτε άλλο...

Τέλος